

Anna Hladká

(scénář k audioreportáži)

Tým: Paní Anna Hladká, narozena 11.června 1932 v Nové Vsi, měla klidné dětství v kruhu svých nejbližších. Sedm a půl roku navštěvovala německou školu a své dětství si naplno užívala se svou kamarádkou Olgou, která byla stejně jako Anna Němkou. Po nějaké době ji však Olga musela opustit. Anna ale nechápala proč. Později však vše pochopila.

Anna Hladká: „*Já jsem zůstala v té Nové Vsi na našem baráku s rodiči, ale potom ten půlrok už jsem nechodila do školy. Byli tam ubytovaní vojáci. Potom přišel odsun. Ale my jsme zůstali, protože mého tatínka potřebovali v lese. Nikoho jiného neměli, kdo by uměl řezat s tou ruční pilou.*“

Tým: Když vítězné mocnosti jednaly o poválečném uspořádání Evropy, čeští politici navrhovali odsun německého obyvatelstva do Německa. Chtěli zabránit tomu, aby v budoucnu opět Československo přišlo o pohraniční území kvůli Němcům, kteří tam ve většině žili. Vítězné mocnosti uznaly návrh českých politiků a německé obyvatelstvo bylo až na výjimky odsunuto. Jednou z těchto výjimek byla právě rodina paní Anny Hladké. Většina německých sousedů, včetně Olgy a její rodiny, ale musela odejít do Německa. Rodina paní Hladké zůstala kvůli práci v lese. To s sebou neslo pro mladou Annu mnohé problémy. Jednak přišla o nejlepší kamarádku a navíc nemohla chodit do školy.

Anna Hladká: „*Potom začala česká škola, ale mě nevzali, protože jsem měla už 14 roků, a tak jsem vůbec do školy nechodila. Ale já jsem neuměla ani slovo česky, tak jsem se nemohla ani domluvit s lidmi. Potom nás odsunuli k Uničovu do Lazce a tam jsme byli u nějakého sedláka, tam jsme pracovali. Celá rodina.*“

Tým: O osudu rodiny pořád někdo rozhodoval. Ale když už nebyli na práci v lese třeba, tak co s nimi teď? Čeští politici měli jediný požadavek: pryč s nimi z pohraničí. A jelikož už Německo další lidi nepřijímalo, museli je přestěhovat do vnitrozemí. Bylo rozhodnuto, že budou přesunuti na Hanou do rodiny sedláka, pro kterého budou pracovat. Jejich práce nebyla jednoduchá. Rodina ani Anna samotná to neměla vůbec jednoduché. Nejvíce jí chyběla kamarádka Olga, u které si nebyla jistá, jestli se ještě vůbec někdy uvidí a také jí chyběl domov. Prostředí, ve kterém od malička vyrůstala.

Anna Hladká: „*Na té Hané byla na statku paní, která uměla německy. Ona mě učila česky. My jsme totiž mluvili pořád německy a ona říkala: „No nemůžete už mluvit německy. Ty musíš umět i česky.“ Tak jsem se s tou paní učila. A proto dělám chyby, když mluvím. Já neznám takový ty pády, jak se to učí ve škole že?“*

Tým: Na statku pracovali dva roky, ale pak bylo opět třeba, aby se vrátili a šli pracovat do lesa. Po návratu do Nové Vsi však zjistili, že jejich dům už je obsazen jinými lidmi, a tak jim

bylo umožněno bydlet ve velkém domě se dvěma dalšími rodinami. Paní Anna se dala na práci v žebříkárně v Malé Morávce, kde se později seznámila s panem Josefem, kterého si později vzala a měla s ním dvě dcery. Práci v žebříkárně se věnovala až do důchodu.

Před naším setkáním jsme se připravovali na drsné historky o odsunu. Na to, že možná ukápne i nějaká slza, ale paní Anna nás naprosto vyvedla z omylu. I když jsme s ní mluvili o nejtěžších chvílích jejího života, dokázala být pořád usměvavá a pozitivní. I přes to, že byla vytrhnuta ze svého domácího prostředí a musela opustit svou nejlepší kamarádku, nám dokázala říct, že je za své dětství moc ráda a že i z odsunu má krásné vzpomínky. Paní Anna vám všem přeje, ať se máte dobře, užíváte si života a ať vás nepotká to, co ji.